

SZERESSÜK EGYMÁST!

1János 2,7. | János levelei 4. rész

1. Napjainkban a személyes kötődésre épülő emberi kapcsolatok egyre inkább eltűnnek az életünkéből. Ennek számos oka van: a technológiai fejlődés, a társadalmi változások és az életstílusunk módosulása. Vegyünk két okot:

Jelenet-e bármit is az, hogy melyikünknek hány ismerőse van a Facebookon? Milyen kötődéssel jár az, ha ismerősnek jelölnek bennünket, vagy mi bejelölünk valakit? A szociális médiumok úgy kapcsolnak össze bennünket, hogy valójában semmilyen személyes és mélyebb kapcsolatot nem kell kialakítanunk egymással. A legtöbb ismerősünkkel azontúl, hogy egyszer bejelöltük egymást, valójában soha többé nem is foglalkozunk.

Az egzisztenciális problémák miatti elvándorlás is akadályozza a mélyebb emberi kötődések kialakulását. Ha egy édesapa 3-4 ezer kilométerre dolgozik a családjától, és a távolság miatt csak nagyon ritkán jöhet haza, vajon mennyire fognak hozzá kötődni a gyermekei? Vagy ha valaki egész héten dolgozik, majd a hétvégén is állást vállal, mikor lesz ideje és energiája személyes emberi kapcsolatainak ápolására?

És ez csak két példa, ami miatt egyre felszínesebbek az emberi kapcsolataink. Mondjuk ki: *nincsen időnk, és szellemi-fizikai leterheltségünk miatt már erőnk sem* arra, hogy mélyebb és személyesebb emberi kapcsolatokra törekedjünk. Ezek hiányában pedig meggyengülnek, sőt, szétmállanak kisebb és nagyobb közösségeink.

Persze ezek nem azonnal következnek be, hanem sokszor egy lassú, szinte észre sem vehető folyamatnak a részeiként. Az életre szóló szerelmi kapcsolatokat előbb felváltotta a lazább élettársi viszony, míg ma már számos variációja van az „együttélésnek”, akár úgy is, hogy párok már együtt sem élnek. Csupán egy-egy közös programra kapcsolódnak egymáshoz, vagy néhány órányi testi kapcsolatra jönnek össze, és ha ezek véget érnek, újra egymástól külön és függetlenül élik az életüket.

A személyes emberi kötődéseink minősége pedig egy társadalom egészségét befolyásoló tényezők! S ezek tudományos igazságok! Mert az egészséges, mély kapcsolatok önbizalmat, biztonságot adnak, csökkentik a stresszt, ezek által pedig növekszik a boldogság, az élettel való elégedettségünk érzése, de csökken krónikus betegségek kialakulásának lehetősége is!

2. A tágabb kitekintés után, forduljunk most önmagunk felé! *Vajon mi, keresztények mennyire tudjuk magunkat függetleníteni a világban előbb leírt folyamatoktól* Minőségibb emberi kapcsolatokat ápolunk? Mélyebbek és személyesebbek a házasságaink, a barátságaink?

És hogy állunk a gyülekezeten belüli testvéri kapcsolatainkkal? Hiszen ezeket is befolyásolja az idő-hiánya, a munkahelyi leterheltségünk, az ezernyi feladat, amikben nap mint nap igyekszünk helytállni. És egyáltalán mitől nevezhetjük testvérinek a gyülekezeten belüli kapcsolatainkat, ha jóformán semmit sem tudunk egymásról?

3. János azt írja: „*Szeretteim, nem új parancsolatot írok nektek, hanem régi parancsolatot, amely kezdettől fogva megvan nálatok: ez a régi parancsolat az az ige, amelyet hallottatok.*” Az apostol itt Jézus szavaira emlékezteti a tanítványokat és bennünket is, aki ezt mondta tanítványainak közvetlenül halála előtt: „*szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket*” Jn. 13,34.

János tehát Jézus szeretetére emlékezteti a tanítványokat. Arra, hogy a tanítványoknak a közösségen belül a világtól egészen eltérő módon kell szeretniük egymást. S szeretetük mércéje nem a saját másik iránt, nem is a másik irányukba mutatott szeretete, hanem az, ahogyan Jézus szeretete őket.

4. Jézus tanítványait személyes, mély, feltétel nélküli és áldozatos szeretettel szereti.

Személyes, mert mindig ránk szabott. Úgy szeret bennünket, ahogyan arra szükségünk van. Nem nézi el a bűneinket, de nem is fordul el tőlünk, ha lebukunk. **Mély**, mert nem átmeneti, nem ideigvaló, nem felszínes. Jézus szeretete örökké tartó szeretet. **Feltétel nélküli**, mert nem az ember viselkedésétől, cselekedeteitől, teljesítményétől vagy bármilyen más külső tényezőtől függ. Úgy szeret bennünket, ahogy vagyunk, de ez nem jelenti azt, hogy nem formál bennünket akarata szerint. Jézus szeretete tiszta és önzetlen, ami azt jelenti, hogy elfogad és szeret bennünket mindenféle „ha” és „de” nélkül. És végül Jézus szeretete **áldozatos** szeretet. Az a szeretet, ami önmagáról lemondva, életét adja a értünk. Nem azért, mert megérdemeljük, és nem azért, mert igazak vagyunk.

Jézus ezt a személyes, mély, feltétel nélküli és áldozatos szeretet várja el tőlünk: „*szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket*” Jn. 13,34. Hú, jó magasra tette a mi Urunk ezt a lécezt! Mert az egyik oldalon ott van, amit ő vár el tőlünk, a másik oldalon pedig ott van a mi felszínes, feltételekhez kötött, önző szeretetünk. És ez a kettő egymással kibékíthetetlen!

5. Elsőre azt mondjuk: úgy szeretni egymást, mint ahogyan Jézus szeret bennünket, lehetetlen! Lehetetlen az, amit Jézus kér és vár tőlünk! Csakhogy ezt Jézus nem kéri! Nem azt mondja, hogy „ha jónak látod, kérlek, szeresd a testvéredet”. Jézus és János is **parancsolatról** beszél! Így nem az kérdés, hogy szeressük-e egymást vagy sem, hanem az, hogy HOGYAN szerethetünk úgy, ahogyan Jézus szeret bennünket.

Először is meg kell értenünk, hogy a „*szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket*” parancsa nem egy cél, amit meg kell valósítanunk! Mert ha az lenne, akkor újra és újra csak kudarcainkat élnénk meg, mert ezt lehetetlen megélni, megvalósítani. Jézus parancsa legyen inkább irány, ami felé törekedhetünk. Mert ha haladunk valamifelé,

akkor abba beleférnek a kudarcok, a mélypontok, a csendek, de beleférnek a kölcsönös megbocsátások és az újrakezdések is. De az irányból nem engedhetünk, erre felé kell törekednünk Jézus tanítványaként. Ez Jézus parancsa!

Másodszor nem nagy dolgokban, hanem apró lépésekben gondolkozzunk! HOGYAN szeressük egymást? Két módját hozom most elétek, amiben megélhető Jézus parancsa: (1) *Tettekkel és ne csak szavakkal szeressünk*. Mert könnyű kimondani azt, hogy szeretjük egymást. Ennek kimondása alig néhány másodperc. De ha tenni akarsz valamit a másikért, arra ki kell szakítanod az idődből, akkor erőt kell vened magadon, akkor ki kell lépned a komfortzónádból, le kell mondanod a kényelmedről. (2) *Azt tedd a másikkal, amit szeretnél, ha veled is tennének*. Fontos mérlege ez a tetteinknek! Vajon te szeretnéd, ha leráznának? Ha azt éreztetnék veled egy beszélgetésben, hogy nem tisztel a másik, nem tart sokra? Ha amikor elveszett vagy, senkit sem érdekelne a sorsod? Akkor te se bánj így a testvéreddel!

De végtére is nincsen a szeretetnek egy kézikönyve, amiben fel van sorolva minden, amit tehetünk a másikért, egymásért. Apró rendkívüli kedvességek, leleményesség, odafigyelés. Gyakoroljuk egymást a szeretetben és ne szégyelljünk Jézustól és egymástól sem tanulni!

6. És végül, miért fontos ez? Mert Isten számára nem mindegy az, hogy milyen minőségűek a gyülekezetünkön belüli kapcsolataink. Hogy mennyire szab irányt a szavainknak és cselekedeteinknek Jézus szeretet-parancsa. És azért is, mert a testvérszeretet bizonyágtétel arról, akit követünk, ahogy Jézus mondja: *„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”* Jn. 13,35.